

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

5. dubna 2016*

„Řízení o předběžné otázce — Policejní a justiční spolupráce v trestních věcech — Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV — Evropský zatýkácí rozkaz — Důvody pro odmítnutí výkonu — Listina základních práv Evropské unie — Článek 4 — Zákaz nelidského či ponižujícího zacházení — Vězeňské podmínky ve vystavujícím členském státě“

Ve spojených věcech C-404/15 a C-659/15 PPU,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (vrchní zemský soud v Brémách, Německo) ze dne 23. července a 8. prosince 2015, došlými Soudnímu dvoru ve dnech 24. července a 9. prosince 2015, v řízeních o výkonu evropských zatýkáčích rozkazů vydaných na

Pála Aranyosiho (C-404/15),

Roberta Căldăraru (C-659/15 PPU),

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, A. Tizzano, místopředseda, L. Bay Larsen, T. von Danwitz a D. Šváby, předsedové senátů, A. Rosas, E. Juhász, A. Borg Barthet, J. Malenovský, M. Safjan (zpravodaj), M. Berger, A. Prechal, E. Jarašiūnas, M. Vilaras a E. Regan, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: M. Aleksejev, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 15. února 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za P. Aranyosiho R. Chekerov, Rechtsanwältin,
- za R. Căldăraru J. van Lengerichem, Rechtsanwalt,
- za Generalstaatsanwaltschaft Bremen M. Glasbrennerem, Oberstaatsanwalt,
- za německou vládu T. Henzem, M. Hellmannem a J. Kemper, jako zmocněnci,
- za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jako zmocněnci,
- za Irsko E. Creedon, L. Williams, G. Mullan a A. Joycem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: němčina.

- za španělskou vládu M. A. Sampol Pucurullem, jako zmocněncem,
- za francouzskou vládu F.-X. Bréchetem, D. Colasem a G. de Berguesem, jako zmocněnci,
- za litevskou vládu D. Kriaučiūnasem a J. Nasutavičienė, jako zmocněnci,
- za maďarskou vládu M. Fehérem, G. Koósem a M. Bórou, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu M. Bulterman a J. Langerem, jako zmocněnci,
- za rakouskou vládu G. Eberhardem, jako zmocněncem,
- za rumunskou vládu R. Raduem a M. Bejenar, jako zmocněnci,
- za vládu Spojeného království V. Kaye, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s J. Holmesem, barrister,
- za Evropskou komisi W. Bogensbergerem a R. Troostersem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 3. března 2016,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu čl. 1 odst. 3, článku 5 a čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. L 81, s. 24, dále jen „rámcové rozhodnutí“).
- 2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci výkonu evropských zatýkacích rozkazů v Německu, konkrétně dvěma evropských zatýkacích rozkazy na P. Aranyosiho, které ve dnech 4. listopadu a 31. prosince 2014 vydal vyšetřující soudce při Miskolci járásbírószág (okresní soud v Miškovci, Maďarsko), a evropského zatýkacího rozkazu na R. Căldărarua, který dne 29. října 2015 vydal Judecătoria Făgăraș (soud prvního stupně ve Făgăraș, Rumunsko).

Právní rámec

EÚLP

- 3 Článek 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), nadepsaný „Zákaz mučení“, stanoví:
„Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.“
- 4 Článek 15 EÚLP, nadepsaný „Odstoupení od závazků v případě ohrožení“, stanoví:
„1. V případě války nebo jakéhokoli jiného veřejného ohrožení státní existence může každá Vysoká smluvní strana přijmout opatření k odstoupení od závazků stanovených v této Úmluvě v rozsahu přísně vyžadovaném naléhavostí situace, pokud tato opatření nebudou neslučitelná s ostatními závazky podle mezinárodního práva.“

2. Podle tohoto ustanovení nelze odstoupit od [...] článku 3 [...].

[...]“

5 Článek 46 EÚLP, nadepsaný „Závaznost a výkon rozsudků“, v odstavci 2 stanoví:

„Konečný rozsudek [Evropského soudu pro lidská práva (dále jen ‚ESLP‘)] se doručuje Výboru ministrů, který dohlíží na jeho výkon.“

Unijní právo

Listina

6 Článek 1 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), nadepsaný „Lidská důstojnost“, stanoví:

„Lidská důstojnost je nedotknutelná. Musí být respektována a chráněna.“

7 Článek 4 Listiny, nadepsaný „Zákaz mučení a nelidského či ponižujícího zacházení anebo trestu“, stanoví:

„Nikdo nesmí být mučen ani podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.“

8 Ve vysvětleních k Listině základních práv (Úř. věst. 2007, C 303, s. 17, dále jen „vysvětlení k Listině“) se uvádí, že „[p]rávo uvedené v článku 4 [Listiny] je právem zaručeným článkem 3 EÚLP, který má totožné znění [...]. Na základě čl. 52 odst. 3 Listiny má proto tento článek stejný smysl a rozsah jako článek EÚLP“.

9 Článek 6 Listiny, nadepsaný „Právo na svobodu a bezpečnost“, stanoví:

„Každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost.“

10 Článek 48 Listiny, nadepsaný „Presumpce nevinny a právo na obhajobu“, v odstavci 1 stanoví:

„Každý obviněný se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.“

11 Článek 51 Listiny, nadepsaný „Oblast použití“, v odstavci 1 stanoví:

„Ustanovení této listiny jsou při dodržení zásady subsidiarity určena orgánům, institucím a jiným subjektům Unie, a dále členským státům, výhradně pokud uplatňují právo Unie. [...]“

12 Článek 52 Listiny, nadepsaný „Rozsah a výklad práv a zásad“, v odstavci 1 stanoví:

„Každé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto listinou musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. Při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a pokud skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.“

Rámcové rozhodnutí

13 Body 5 až 8, 10 a 12 odůvodnění rámcového rozhodnutí znějí následovně:

- „(5) [...] zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. [...]
- (6) Evropský zatýkácí rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na ‚úhelný kámen‘ justiční spolupráce.
- (7) Jelikož cílů týkajících se nahrazení systému mnohostranného vydávání založeného na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 nelze dostatečně dosáhnout jednostranným jednáním členských států, a proto, z důvodu jejich rozsahu a účinků, jich může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Rada přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity ve smyslu článku 2 [EU] a článku 5 [ES]. V souladu se zásadou proporcionality ve smyslu článku 5 [ES] toto rámcové rozhodnutí nepřekračuje rámec toho, co je pro jeho dosažení nezbytné.
- (8) Rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu musí podléhat dostatečné kontrole, což znamená, že justiční orgán členského státu, ve kterém byla vyžádána osoba zatčena, bude muset přijmout rozhodnutí o jejím předání.

[...]

- (10) Mechanismus evropského zatýkácího rozkazu je založen na vysoké úrovni důvěry mezi členskými státy. Jeho provádění lze pozastavit pouze v případě závažného a trvajících porušování zásad stanovených v čl. 6 odst. 1 [EU, později po změně článek 2 SEU] některým členským státem v případě, že toto porušování Rada zjistila podle čl. 7 odst. 1 [EU, později po změně čl. 7 odst. 2 SEU] s důsledky stanovenými v čl. 7 odst. 2.

[...]

- (12) Toto rámcové rozhodnutí ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v článku 6 [EU], které jsou vyjádřeny i v Listině [...], zejména v kapitole IV [Listiny]. Nic v tomto rámcovém rozhodnutí nelze vykládat tak, že zakazuje odmítnout předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, existují-li na základě objektivních skutečností důvody domnívat se, že uvedený zatýkácí rozkaz byl vydán za účelem stíhání nebo potrestání této osoby na základě jejího pohlaví, rasy, náboženství, etnického původu, státní příslušnosti, jazyka, politického přesvědčení nebo sexuální orientace nebo že by postavení této osoby mohlo být pro některý z těchto důvodů zhoršeno.“

14 Článek 1 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice evropského zatýkácího rozkazu a povinnost jej vykonat“, stanoví:

„1. Evropský zatýkácí rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkácí rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [EU].“

15 Články 3, 4 a 4a rámcového rozhodnutí upravují důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu a důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu.

16 Článek 5 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát“, stanoví:

„Výkon evropského zatýkacího rozkazu vykonávajícím justičním orgánem může podle práva vykonávajícího členského státu podléhat těmto podmínkám:

[...]

2. lze-li trestný čin, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz, potrestat doživotním trestem odnětí svobody nebo doživotním ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody, může být výkon uvedeného zatýkacího rozkazu podmíněn tím, že právní systém vystavujícího členského státu umožňuje přezkoumat uložený trest nebo nařízené opatření na žádost nebo nejpozději po 20 letech, nebo udělit milost, o kterou může osoba požádat na základě práva nebo praxe vystavujícího členského státu, za účelem upuštění od výkonu tohoto trestu nebo opatření;

3. je-li osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, může být předání podmíněno tím, že osoba bude po vyslechnutí vrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě.“

17 Článek 6 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Určení příslušných justičních orgánů“, stanoví:

„1. Vystavujícím justičním orgánem je justiční orgán vystavujícího členského státu, který je příslušný pro vydání evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.

2. Vykonávajícím justičním orgánem je justiční orgán vykonávajícího členského státu, který je příslušný k výkonu evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.

3. Každý členský stát informuje generální sekretariát Rady o příslušném justičním orgánu podle jeho práva.“

18 Článek 7 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Účast ústředního orgánu“, stanoví:

„1. Každý členský stát může určit jeden nebo více ústředních orgánů, dovoluje-li to jeho právní systém, které budou nápomocny příslušným justičním orgánům.

2. Členský stát může, je-li to nezbytné kvůli organizaci jeho vnitřního soudního systému, učinit jeden nebo více ústředních orgánů odpovědnými za správní doručení a převzetí evropského zatýkacího rozkazu a za další související úřední písemný styk.

Členský stát, který hodlá využít možností uvedených v tomto článku, sdělí generálnímu sekretariátu Rady informace o určeném ústředním orgánu nebo ústředních orgánech. Tyto údaje jsou závazné pro všechny orgány vystavujícího členského státu.“

19 Článek 12 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Držení vyžádané osoby ve vazbě“, stanoví:

„Při zatčení osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu rozhodne v souladu s právem vykonávajícího členského státu vykonávající justiční orgán o tom, zda by měla být vyžádaná osoba ponechána ve vazbě. Tuto osobu lze kdykoli předběžně propustit z vazby v souladu s vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu za podmínky, že příslušný orgán daného členského státu učiní veškerá opatření nezbytná k tomu, aby tato osoba nemohla utéci.“

20 Článek 15 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Rozhodnutí o předání“, stanoví:

„1. Vykonávající justiční orgán rozhodne o předání osoby ve lhůtách a za podmínek stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí.

2. Považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné pro to, aby mohl rozhodnout o předání, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací, zejména s ohledem na články 3 až 5 a článek 8, a může stanovit lhůtu, ve které mají být tyto informace dodány, přičemž vezme v úvahu nutnost dodržet lhůty stanovené v článku 17.

3. Vystavující justiční orgán může kdykoli doručit vykonávajícímu justičnímu orgánu dodatečné užitečné informace.“

21 Článek 17 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Lhůty a postupy pro rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu“, stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz se projednává a vykonává jako neodkladná záležitost.

2. Souhlasí-li vyžádaná osoba se svým předáním, mělo by být pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu přijato do deseti dnů od vyjádření tohoto souhlasu.

3. V ostatních případech by mělo být pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu přijato do 60 dnů od zatčení vyžádané osoby.

4. Nelze-li v konkrétních případech vykonat evropský zatýkací rozkaz ve lhůtách stanovených v odstavci 2 nebo 3, uvědomí o tom vykonávající justiční orgán neprodleně vystavující justiční orgán s uvedením důvodů prodloužení. V tomto případě lze lhůty prodloužit o dalších 30 dnů.

5. Dokud vykonávající justiční orgán nepřijme pravomocné rozhodnutí o evropském zatýkacím [o výkonu evropského zatýkacího] rozkazu, zajistí, aby byly nadále splněny hmotné podmínky pro účinné předání osoby.

[...]

7. Nemůže-li členský stát za výjimečných okolností dodržet lhůty stanovené v tomto článku, informuje o tom Eurojust s uvedením důvodů prodloužení. Kromě toho členský stát, který má opakovaně zkušenosti s prodloužením při výkonu evropského zatýkacího rozkazu ze strany jiného členského státu, informuje o této skutečnosti Radu, aby se mohlo vyhodnotit provádění tohoto rámcového rozhodnutí na úrovni členských států.“

22 Článek 23 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Lhůty pro předání osoby“, stanoví:

„1. Vyžádaná osoba je předána co nejdříve v den, který dohodnou dotyčné orgány.

2. Je předána nejpozději do deseti dnů po přijetí pravomocného rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu.

[...]

4. Předání lze výjimečně dočasně odložit ze závažných humanitárních důvodů, například existují-li závažné důvody domnívat se, že by to zřejmě ohrozilo život nebo zdraví vyžádané osoby. Výkon evropského zatýkacího rozkazu se uskuteční, jakmile tyto důvody pominou. Vykonávající justiční orgán neprodleně informuje vystavující justiční orgán a dohodne s ním nové datum předání. V tomto případě se předání uskuteční ve lhůtě do deseti dnů od nového data.

5. Nachází-li se osoba po uplynutí lhůt uvedených v odstavcích 2 až 4 ještě ve vazbě, bude propuštěna.“

Německé právo

23 Rámcové rozhodnutí bylo do německého právního řádu provedeno prostřednictvím § 78 až 83k zákona o mezinárodní právní pomoci v trestních věcech (Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen) ze dne 23. prosince 1982, ve znění zákona o evropském zatýkacím rozkazu (Europäisches Haftbefehlsgesetz) ze dne 20. července 2006 (BGBl. 2006 I, s. 1721, dále jen „IRG“).

24 Ustanovení § 15 IRG, nadepsaného „Vzetí do vydávací vazby“, zní:

„1. Po obdržení žádosti o vydání stíhané osoby, může být nařízeno její vzetí do vydávací vazby,

1) hrozí-li, že se bude vyhýbat vydávacímu řízení či provedení vydání, nebo

2) je-li na základě konkrétních skutečností dáno důvodné podezření, že stíhaná osoba bude v řízení vedeném v zahraničí nebo ve vydávacím řízení ztěžovat nalézání pravdy.

2. Odstavec 1 se nepoužije, jeví-li se vydání od samého počátku nepřijatelným.“

25 Ustanovení § 24 IRG, nadepsaného „Zrušení zatýkacího rozkazu za účelem vydání“, zní:

„1. Zatýkací rozkaz za účelem vydání musí být zrušen, jakmile pominou podmínky pro předběžnou vydávací vazbu nebo pro vydávací vazbu nebo jakmile je vydání prohlášeno za nepřijatelné.

2. Zatýkací rozkaz za účelem vydání musí být rovněž zrušen na žádost státního zastupitelství při vrchním zemském soudu. Současně s žádostí nařídí státní zastupitelství propuštění stíhané osoby na svobodu.“

26 Na základě § 29 odst. 1 IRG rozhodne vrchní zemský soud na žádost státního zastupitelství o přípustnosti vydání, nedala-li stíhaná osoba k vydání souhlas. Rozhodne usnesením v souladu s § 32 IRG.

27 Článek 73 IRG stanoví:

„Poskytnutí právní pomoci a předání informací bez příslušné žádosti je nepřijatelné, je-li v rozporu se základními zásadami německého právního řádu. V případě žádosti podle částí 8, 9 a 10 je právní pomoc nepřijatelná, je-li v rozporu se zásadami stanovenými v článku 6 SEU.“

Spory v původních řízeních a předběžné otázky

Věc C-404/15

- 28 Pál Aranyosi, narozený dne 14. července 1996 v obci Szikszó (Maďarsko), je maďarský státní příslušník.
- 29 Vyšetřující soudce při Miskolci járásbíroság (okresní soud v Miškovci) vydal na P. Aranyosiho dva evropské zatýkácí rozkazy, a to ve dnech 4. listopadu a 31. prosince 2014, za účelem jeho vydání maďarským justičním orgánům k trestnímu stíhání.
- 30 Podle evropského zatýkácího rozkazu ze dne 4. listopadu 2014 vnikl P. Aranyosi dne 3. srpna 2014 do obytného domu v obci Sajohidveg (Maďarsko). Při tomto vloupání měl obviněný odcizit mimo jiné částku 2 500 eur a 100 000 maďarských forintů (HUF) (přibližně 313 eur) v hotovosti a různé cenné předměty.
- 31 Podle evropského zatýkácího rozkazu ze dne 31. prosince 2014 je P. Aranyosimu dále kladeno za vinu, že dne 19. ledna 2014 vnikl oknem do školy v obci Sajohidveg a uvnitř budovy následně vypáčil několik dveří a odcizil technická zařízení a hotovost. Uváděná hodnota odcizených předmětů činí 244 000 HUF (přibližně 760 eur) a majetková škoda 55 000 HUF (přibližně 170 eur).
- 32 P. Aranyosi byl dne 14. ledna 2015 dočasně zadržen v Brémách (Německo) v rámci pátrání vyhlášeného v schengenském informačním systému. Téhož dne byl vyslechnut soudcem příslušným pro předběžné vyšetřování při Amtsgericht Bremen (okresní soud v Brémách, Německo).
- 33 P. Aranyosi prohlásil, že je maďarský státní příslušník, že spolu se svou matkou bydlí v Bremerhavenu (Německo), je svobodný a má družku a osmiměsíční dítě. Skutky, z nichž je obviňován, popřel a uvedl, že se zjednodušeným postupem předání nesouhlasí.
- 34 Zástupce z Generalstaatsanwaltschaft Bremen (vrchní státní zastupitelství v Brémách) nařídil propuštění P. Aranyosiho na svobodu, neboť nebylo dáno zjevné nebezpečí, že by se vyhýbal postupu předání. Dne 14. ledna 2015 se Generalstaatsanwaltschaft Bremen s poukazem na vězeňské podmínky v některých maďarských vězeňských zařízeních, jež podle něj nesplňovaly evropské minimální standardy, dotazovalo u Miskolci járásbíroság (okresní soud v Miškovci), do jakého zařízení by byl obviněný v případě jeho předání umístěn.
- 35 Dopisem ze dne 20. února 2015, došlým dne 15. dubna 2015 telefaxem prostřednictvím maďarského ministerstva spravedlnosti, okresní státní zastupitelství v Miškovci sdělilo, že v trestním řízení používané donucovací opatření v podobě vzetí do vazby a návrh na uložení trestu odnětí svobody nejsou v daném případě nezbytné.
- 36 Toto státní zastupitelství uvedlo, že maďarské trestní právo zná některá mírnější donucovací opatření, než je odnětí svobody, a že přicházejí v úvahu některé jiné sankce nezahrnující odnětí svobody. Donucovací opatření navržené před rozhodnutím o vznesení obžaloby a sankce navržená v takovém rozhodnutí podle něj spadají do výlučné obžalovací pravomoci státního zastupitelství, které je nezávislé.
- 37 Okresní státní zastupitelství v Miškovci rovněž uvedlo, že objasnění trestného činu a volba sankcí spadají do pravomoci maďarských justičních orgánů. V tomto ohledu podle něj maďarské zákony stanoví pro trestní řízení rovnocenné záruky založené na evropských hodnotách.
- 38 Generalstaatsanwaltschaft Bremen (vrchní státní zastupitelství v Brémách) dne 21. dubna 2015 navrhlo, aby bylo předání P. Aranyosiho vystavujícímu justičnímu orgánu k trestnímu stíhání prohlášeno za přípustné. Mimo jiné sdělilo, že okresní státní zastupitelství v Miškovci sice neuvedlo, do jakého

vězeňského zařízení by byl obviněný v případě svého předání do Maďarska umístěn, neexistovaly však žádné konkrétní známky toho, že by se obviněný v případě předání mohl stát obětí mučení nebo jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení.

- 39 Právní zástupce P. Aranyosiho navrhl, aby byl návrh státního zastupitelství v Brémách zamítnut z důvodu, že okresní státní zastupitelství v Miškovci neuvedlo, do jakého vězeňského zařízení by byl obviněný umístěn. Podle něj tedy nebylo možné vězeňské podmínky ověřit.
- 40 Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (vrchní zemský soud v Brémách) uvádí, že žádost podaná Maďarskem splňuje podmínky, jež platí pro žádosti o předání v rámci IRG.
- 41 Skutky, které jsou P. Aranyosimu kladeny za vinu, podle uvedeného soudu naplňují mimo jiné skutkovou podstatu trestného činu podle čl. 370 odst. 1 maďarského trestního zákona i podle § 242, § 243 odst. 1 bodu 1 a § 244 odst. 1 bodu 3 německého trestního zákona. V obou příslušných členských státech je podle něj dané jednání trestné a podle maďarského i německého práva hrozí trest odnětí svobody v trvání nejméně jednoho roku.
- 42 Podle Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (vrchní zemský soud v Brémách) by ale muselo být předání prohlášeno za nepřipustné, kdyby mu bránila překážka podle § 73 IRG. Vzhledem k aktuálně dostupným informacím je přitom předkládající soud přesvědčen, že existují průkazné skutečnosti nasvědčující tomu, že by v případě předání maďarskému justičnímu orgánu mohl být P. Aranyosi podroben vězeňským podmínkám porušujícím článek 3 EÚLP a základní práva, jakož i obecné právní zásady zakotvené v článku 6 SEU.
- 43 ESLP totiž kvůli přeplněnosti maďarských věznic vydal rozhodnutí v neprospěch Maďarska (ESLP, Varga a další v. Maďarsko, č. 14097/12, 45135/12, 73712/12, 34001/13, 44055/13 a 64586/13, ze dne 10. března 2015). ESLP shledal prokázaným, že maďarský stát porušil článek 3 EÚLP tím, že stěžovatele věznil v příliš malých a přeplněných celách. ESLP, jemuž bylo podáno 450 podobných stížností proti Maďarsku pro nelidské vězeňské podmínky, měl toto řízení považovat za řízení pilotní.
- 44 Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (vrchní zemský soud v Brémách) uvádí, že konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že vězeňské podmínky, jimž by byl P. Aranyosi podroben v případě svého předání maďarským orgánům, nesplňují minimální standardy stanovené mezinárodním právem, vyplývají rovněž ze zprávy Evropského výboru pro zabránění mučení a nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Tento závěr vycházel zejména ze značné přeplněnosti věznic zjištěné při prohlídkách uskutečněných v letech 2009 až 2013.
- 45 Na základě těchto informací se předkládající soud domnívá, že není schopen rozhodnout o přípustnosti předání P. Aranyosiho maďarským orgánům vzhledem k mezím stanoveným v § 73 IRG a v čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí. Jeho rozhodnutí podle něj závisí hlavně na tom, zda překážka, která brání předání, ještě může být v souladu s rámcovým rozhodnutím odstraněna zárukami poskytnutými vystavujícím členským státem. Pokud by tato překážka nemohla být takovými zárukami odstraněna, bylo by předání nepřipustné.
- 46 Za těchto podmínek se Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (vrchní zemský soud v Brémách) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je třeba čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí vykládat tak, že vydání k trestnímu stíhání je nepřipustné, existují-li závažné indicie svědčící o tom, že vězeňské podmínky ve vystavujícím členském státě porušují základní práva dotyčného i obecné právní zásady, jak jsou stanoveny v článku 6 SEU, nebo je třeba jej vykládat tak, že vykonávající stát v těchto případech může nebo musí rozhodnutí o přípustnosti vydání podmínit zárukami dodržení vězeňských podmínek? Může nebo musí vykonávající stát formulovat konkrétní minimální požadavky na vězeňské podmínky, jež mají být zaručeny?

2) Je třeba článek 5 a čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí vykládat tak, že k poskytnutí záruk dodržování vězeňských podmínek je rovněž oprávněn vystavující justiční orgán, anebo je postup v tomto smyslu ponechán na vnitrostátní úpravě pravomocí ve vystavujícím členském státě?“

Věc C-659/15 PPU

- 47 Robert Căldăraru, narozený dne 7. prosince 1985 v Brašově (Rumunsko), je rumunský státní příslušník.
- 48 Rozsudkem Judecătoria Făgăraș (soud prvního stupně ve Făgăraș) ze dne 16. dubna 2015 byl R. Căldăraru odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku a osmi měsíců pro řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění.
- 49 Dle odůvodnění tohoto rozsudku, tak jak je předkládající soud uvedl v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, byl v tomto trestu zahrnut též podmíněný trest odnětí svobody v trvání jednoho roku pro řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění, který mu byl uložen rozsudkem Judecătoria Făgăraș (soud prvního stupně ve Făgăraș) ze dne 17. prosince 2013.
- 50 Odsouzení se stalo pravomocným na základě rozsudku Curtea de Apel Brașov (odvolací soud v Brašově, Rumunsko) ze dne 15. října 2015.
- 51 Dne 29. října 2015 vydal Judecătoria Făgăraș (soud prvního stupně ve Făgăraș) na R. Căldărarua evropský zatýkácí rozkaz a vyhlásil po něm pátrání v schengenském informačním systému.
- 52 R. Căldăraru byl dne 8. listopadu 2015 zatčen v Brémách.
- 53 Téhož dne vydal Amtsgericht Bremen (okresní soud v Brémách) na R. Căldărarua zatýkácí rozkaz. Při výslechu před tímto soudem R. Căldăraru prohlásil, že se zjednodušeným postupem předání nesouhlasí.
- 54 Generalstaatsanwaltschaft Bremen (vrchní státní zastupitelství v Brémách) dne 9. listopadu 2015 navrhlo, aby byl R. Căldăraru vzat do vydávací vazby.
- 55 Rozhodnutím Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (vrchní zemský soud v Brémách) ze dne 11. listopadu 2015 bylo tomuto návrhu vyhověno. Tento soud dospěl k závěru, že se vzetí R. Căldărarua do vydávací vazby nejeví „od samého počátku nepřijatelným“ ve smyslu § 15 odst. 2 IRG, a konstatoval, že hrozí, že se R. Căldăraru bude vyhýbat postupu předání rumunským orgánům, což odůvodňuje jeho vzetí do vydávací vazby v souladu s § 15 odst. 1 IRG.
- 56 Generalstaatsanwaltschaft Bremen (vrchní státní zastupitelství v Brémách) dne 20. listopadu 2015 navrhlo, aby bylo předání R. Căldărarua rumunským orgánům prohlášeno za přípustné. Tento orgán dále uvedl, že Judecătoria Făgăraș (soud prvního stupně ve Făgăraș) není schopen sdělit, do jakého vězeňského zařízení v Rumunsku má být R. Căldăraru umístěn.
- 57 Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (vrchní zemský soud v Brémách) uvádí, že žádost podaná Rumunskem splňuje podmínky, jež platí pro žádosti o předání v rámci IRG.
- 58 Skutky, které jsou R. Căldăraruovi kladeny za vinu, podle uvedeného soudu naplňují mimo jiné skutkovou podstatu trestného činu podle článku 86 rumunského zákona č. 195 z roku 2002 i podle § 21 německého zákona o silničním provozu (Straßenverkehrsgesetz). V obou příslušných členských státech je podle něj dané jednání trestné a hrozí v nich trest odnětí svobody v trvání nejméně čtyř měsíců.

- 59 Podle Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (vrchní zemský soud v Brémách) by ale muselo být předání prohlášeno za nepřijatelné, kdyby mu bránila překážka podle § 73 IRG. Vzhledem k aktuálně dostupným informacím přitom předkládající soud uvádí, že existují průkazné skutečnosti nasvědčující tomu, že by v případě svého předání mohl být R. Căldăraru podroben vězeňským podmínkám porušujícím článek 3 EÚLP a základní práva, jakož i obecné právní zásady zakotvené v článku 6 SEU.
- 60 ESLP totiž kvůli přeplněnosti rumunských věznic rozhodl několika rozsudky ze dne 10. června 2014 v neprospěch Rumunska (ESLP, Voicu v. Rumunsko, č. 22015/10; Bujorean v. Rumunsko, č. 13054/12; Constantin Aurelian Burlacu v. Rumunsko, č. 51318/12, a Mihai Laurențiu Marin v. Rumunsko, č. 79857/12). ESLP shledal prokázaným, že rumunský stát porušil článek 3 EÚLP tím, že stěžovatele věznil v příliš malých, přeplněných a znečištěných celách bez dostatečného vytápění a bez teplé vody ke sprchování.
- 61 Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (vrchní zemský soud v Brémách) uvádí, že konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že vězeňské podmínky, jimž by byl R. Căldăraru podroben v případě svého předání rumunským orgánům, nesplňují minimální standardy stanovené mezinárodním právem, vyplývají rovněž ze zprávy Evropského výboru pro zabránění mučení a nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Tento závěr vycházel zejména ze značné přeplněnosti věznic zjištěné při prohlídkách uskutečněných v době od 5. června do 17. července 2014.
- 62 Na základě těchto informací se předkládající soud domnívá, že není schopen rozhodnout o přípustnosti předání R. Căldăraru rumunským orgánům vzhledem k mezím stanoveným v § 73 IRG a v čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí. Jeho rozhodnutí podle něj závisí hlavně na tom, zda překážka, která brání předání, ještě může být v souladu s rámcovým rozhodnutím odstraněna zárukami poskytnutými vystavujícím členským státem. Pokud by tato překážka nemohla být takovými zárukami odstraněna, bylo by předání nepřijatelné.
- 63 Za těchto podmínek se Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (vrchní zemský soud v Brémách) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Je třeba čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí vykládat tak, že vydání k trestnímu stíhání je nepřijatelné, existují-li závažné indicie svědčící o tom, že vězeňské podmínky ve vystavujícím členském státě porušují základní práva dotyčného i obecné právní zásady, jak jsou stanoveny v článku 6 SEU, nebo je třeba jej vykládat tak, že vykonávající stát v těchto případech může nebo musí rozhodnutí o přípustnosti vydání podmínit zárukami dodržení vězeňských podmínek? Může nebo musí vykonávající stát formulovat konkrétní minimální požadavky na vězeňské podmínky, jež mají být zaručeny?
- 2) Je třeba článek 5 a čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí vykládat tak, že k poskytnutí záruk dodržování vězeňských podmínek je rovněž oprávněn vystavující justiční orgán, anebo je postup v tomto smyslu ponechán na vnitrostátní úpravě pravomocí ve vystavujícím členském státě?“

Řízení před Soudním dvorem

Věc C-404/15

- 64 Předkládající soud požádal o projednání věci v naléhavém řízení o předběžné otázce podle článku 107 jednacího řádu Soudního dvora.

- 65 Na podporu své žádosti tento soud uvedl, že P. Aranyosi byl dočasně zadržen na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného maďarskými orgány, ale že se v současnosti nenachází ve vazbě, neboť Generalstaatsanwaltschaft Bremen (vrchní státní zastupitelství v Brémách) nařídilo jeho propuštění na svobodu z důvodu, že k danému okamžiku neexistovalo nebezpečí útěku obviněného vzhledem k jeho společenským vazbám.
- 66 Dne 31. července 2015 rozhodl čtvrtý senát Soudního dvora na návrh soudce zpravodaje po vyslechnutí generálního advokáta, že není důvodné vyhovět žádosti předkládajícího soudu o projednání věci C-404/15 v naléhavém řízení o předběžné otázce.
- 67 Rozhodnutím ze dne 4. srpna 2015 rozhodl předseda Soudního dvora o přednostním projednání věci C-404/15.

Věc C-659/15 PPU

- 68 Předkládající soud požádal o projednání věci v naléhavém řízení o předběžné otázce podle článku 107 jednacího řádu.
- 69 Na podporu své žádosti tento soud uvedl, že R. Căldăraru byl dočasně zadržen na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného rumunskými orgány a že se na základě tohoto zatýkacího rozkazu nachází v současnosti ve vazbě za účelem svého předání rumunským orgánům. Tento soud dodal, že to, zda je držení R. Căldărarua ve vazbě opodstatněné, závisí na odpovědi Soudního dvora na předběžné otázky.
- 70 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že se žádost o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci C-659/15 PPU týká výkladu rámcového rozhodnutí, jež spadá do oblasti upravené v hlavě V části třetí Smlouvy o FEU, která pojednává o prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Může být tudíž projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce. R. Căldăraru je mimoto v současnosti zbaven osobní svobody a jeho ponechání ve vazbě závisí na odpovědi Soudního dvora na otázky položené předkládajícím soudem.
- 71 Za těchto podmínek rozhodl třetí senát Soudního dvora dne 16. prosince 2015 na návrh soudce zpravodaje po vyslechnutí generálního advokáta, že se žádosti předkládajícího soudu o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci C-659/15 PPU v naléhavém řízení vyhovuje.
- 72 Dále bylo rozhodnuto o předání věci C-659/15 PPU a z důvodu vzájemné souvislosti též věci C-404/15 Soudnímu dvoru za účelem jejich přidělení velkému senátu.
- 73 Věci C-404/15 a C-659/15 PPU je třeba vzhledem k jejich vzájemné souvislosti, která byla potvrzena na jednání, spojit pro účely rozsudku.

K předběžným otázkám

- 74 Podstatou otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda musí být čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí vykládán v tom smyslu, že má-li vykonávající justiční orgán k dispozici závažné skutečnosti svědčící o neslučitelnosti vězeňských podmínek ve vystavujícím členském státě se základními právy, zejména s článkem 4 Listiny, může či musí odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného na určitou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody, nebo zda může či musí podmínit předání této osoby obdržáním informací od vystavujícího členského státu, které mu umožní přesvědčit se o souladu těchto vězeňských podmínek se základními právy.

Předkládající soud se dále táže, zda musí být článek 5 a čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí vykládány v tom smyslu, že takové informace může poskytnout justiční orgán vystavujícího členského státu, nebo zda se jejich poskytnutí řídí úpravou pravomocí v tomto členském státě.

- 75 Úvodem je třeba připomenout, že rámcové rozhodnutí, jak vyplývá zejména z jeho čl. 1 odst. 1 a 2 a z bodů 5 a 7 jeho odůvodnění, má za cíl nahradit mnohostranný systém vydávání založený na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 systémem předávání odsouzených nebo podezřelých osob mezi justičními orgány za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí, který je založen na zásadě vzájemného uznávání (viz rozsudek West, C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, bod 54; rozsudek Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 36; rozsudek F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 34, a rozsudek Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 27).
- 76 Rámcové rozhodnutí tedy zavedením nového zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení směřuje k usnadnění a urychlení soudní spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy (viz rozsudek Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 37; rozsudek F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 35, a rozsudek Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 28).
- 77 Zásada vzájemného uznávání, na níž je založen mechanismus evropského zatýkacího rozkazu, sama spočívá na vzájemné důvěře mezi členskými státy v to, že jejich vnitrostátní právní řády mohou zajistit rovnocennou a účinnou ochranu základních práv uznaných na úrovni Unie, a zejména v Listině (v tomto smyslu viz rozsudek F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 50, a v souvislosti s justiční spoluprací v občanských věcech též obdobně rozsudek Aguirre Zarraga, C-491/10 PPU, EU:C:2010:828, bod 70).
- 78 Jak zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy, tak zásada vzájemného uznávání mají v unijním právu zásadní význam, neboť umožňují vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Zásada vzájemné důvěry zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva konkrétně každému z těchto států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz posudek 2/13, EU:C:2014:2454, bod 191).
- 79 V oblasti upravené rámcovým rozhodnutím je zásada vzájemného uznávání, která je – jak vyplývá mimo jiné z bodu 6 odůvodnění rámcového rozhodnutí – „úhelným kamenem“ soudní spolupráce v trestních věcech, uplatněna v čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí, podle kterého jsou členské státy v zásadě povinny evropskému zatýkacímu rozkazu vyhovět (v tomto smyslu viz rozsudek Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 36 a citovaná judikatura).
- 80 Z toho vyplývá, že vykonávající justiční orgán může takový zatýkací rozkaz odmítnout pouze v taxativně uvedených případech povinného odmítnutí výkonu podle článku 3 rámcového rozhodnutí nebo fakultativního odmítnutí výkonu podle článků 4 a 4a rámcového rozhodnutí. Mimoto výkon evropského zatýkacího rozkazu může být vázán pouze na některou z podmínek taxativně stanovených v článku 5 rámcového rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 36 a citovaná judikatura).
- 81 V tomto kontextu je důležité poznamenat, že podle bodu 10 odůvodnění rámcového rozhodnutí lze provádění mechanismu evropského zatýkacího rozkazu jako takového pozastavit pouze v případě závažného a trvajícího porušování hodnot uvedených v článku 2 SEU některým členským státem a v souladu s postupem podle článku 7 SEU.
- 82 Zprvč však Soudní dvůr připustil, že zásady vzájemného uznávání a vzájemné důvěry mezi členskými státy smí být omezeny „ve výjimečných okolnostech“ (v tomto smyslu viz posudek 2/13, EU:C:2014:2454, bod 191).

- 83 Zadruhé, jak vyplývá z čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí, není rámcovým rozhodnutím dotčena povinnost ctít základní práva zakotvená zejména v Listině.
- 84 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že článek 4 Listiny, který se týká zákazu nelidského či ponižujícího zacházení anebo trestu, musí být členskými státy, a tím pádem i jejich soudy, dodržován, pokud – jak vyplývá z čl. 51 odst. 1 Listiny – uplatňují unijní právo, a právě takto tomu je, když vystavující justiční orgán a vykonávající justiční orgán uplatňují vnitrostátní předpisy přijaté k provedení rámcového rozhodnutí (obdobně viz rozsudek Dereci a další, C-256/11, EU:C:2011:734, bod 72, a rozsudek Peftiev a další, C-314/13, EU:C:2014:1645, bod 24).
- 85 Zákaz nelidského či ponižujícího zacházení anebo trestu zakotvený v článku 4 Listiny má absolutní povahu, neboť je těsně spjat s respektováním lidské důstojnosti podle článku 1 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek Schmidberger, C-112/00, EU:C:2003:333, bod 80).
- 86 Absolutní povahu práva zaručeného článkem 4 Listiny potvrzuje článek 3 EÚLP, jemuž tento článek 4 Listiny odpovídá. Jak totiž vyplývá z čl. 15 odst. 2 EÚLP, od článku 3 EÚLP nelze odstoupit.
- 87 Články 1 a 4 Listiny a článek 3 EÚLP zakotvují jednu ze základních hodnot Unie a jejích členských států. Právě z toho důvodu zakazuje EÚLP absolutně a za všech okolností, a to i v případě boje proti terorismu a organizovanému zločinu, mučení a nelidské či ponižující zacházení nebo tresty bez ohledu na jednání dotýčné osoby (viz rozsudek ESLP Bouyid v. Belgie, č. 23380/09, ze dne 28. září 2015, bod 81 a citovaná judikatura).
- 88 Z toho plyne, že disponuje-li justiční orgán vykonávajícího členského státu poznatky, které svědčí o skutečném nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení s osobami vězněnými ve vystavujícím členském státě, měřeno standardem ochrany základních práv zaručeným unijním právem, a zejména článkem 4 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, body 59 a 63, a posudek 2/13, EU:C:2014:2454, bod 192), je povinen existenci tohoto nebezpečí posoudit při rozhodování o předání osoby, které se evropský zatýkací rozkaz týká, orgánům vystavujícího členského státu. Výkon takového zatýkacího rozkazu totiž nemůže vést k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení s touto osobou.
- 89 Za tím účelem musí vykonávající justiční orgán nejprve vyjít z objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů o vězeňských podmínkách, jež panují ve vystavujícím členském státě a dokládají existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob nebo některých vězeňských zařízení. Tyto údaje mohou vyplývat mimo jiné z mezinárodních soudních rozhodnutí, jako jsou rozsudky ESLP, ze soudních rozhodnutí vystavujícího členského státu, jakož i z rozhodnutí, zpráv a jiných dokumentů vydaných orgány Rady Evropy nebo v rámci systému Organizace spojených národů.
- 90 Z judikatury ESLP v tomto ohledu vyplývá, že článek 3 EÚLP ukládá orgánům státu, na jehož území je určitá osoba vězněna, pozitivní povinnost ujistit se o tom, že každý vězeň je vězněn v podmínkách, jež zaručují respektování lidské důstojnosti, že podmínky výkonu uloženého opatření nepředstavují pro dotýčného takový stav tísně či takové břemeno, jež by svou intenzitou převyšovaly nevyhnutelnou míru strádání spojenou s vězněním, a že s ohledem na praktické požadavky výkonu trestu odnětí svobody je přiměřeným způsobem postaráno o zdraví a o dobré životní podmínky vězně (viz rozsudek ESLP, Torreggiani a další v. Itálie, č. 43517/09, 46882/09, 55400/09, 57875/09, 61535/09, 35315/10 a 37818/10, ze dne 8. ledna 2013, bod 65).
- 91 Konstatování skutečného nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení v důsledku celkových vězeňských podmínek ve vystavujícím členském státě však nemůže jako takové vést k odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu.

- 92 Je-li takové nebezpečí konstatováno, je totiž ještě zapotřebí, aby vykonávající justiční orgán konkrétním a přesným způsobem posoudil, zda jsou dány vážné a prokazatelné důvody se domnívat, že dotyčná osoba bude v důsledku podmínek, v jakých má být ve vystavujícím členském státě vězněna, takovému nebezpečí vystavena.
- 93 Pouhá existence skutečností svědčících o systémových či celoplošných nedostacích nebo o nedostacích týkajících se určitých skupin osob nebo některých vězeňských zařízení, pokud jde o vězeňské podmínky ve vystavujícím členském státě, totiž nutně neznamená, že v konkrétním případě bude dotyčná osoba v případě svého předání orgánům tohoto členského státu podrobena nelidskému či ponižujícímu zacházení.
- 94 Aby se zajistilo dodržení článku 4 Listiny v konkrétním případě osoby, na niž je vydán evropský zatýkácí rozkaz, je proto vykonávající justiční orgán, který má k dispozici objektivní, spolehlivé, přesné a řádně aktualizované údaje svědčící o existenci takových nedostatků, povinen ověřit, zda jsou za okolností posuzované věci dány vážné a prokazatelné důvody se domnívat, že po předání do vystavujícího členského státu bude tato osoba podrobena v tomto členském státě skutečnému nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu uvedeného článku.
- 95 Za tím účelem musí uvedený orgán na základě čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí požádat justiční orgán vystavujícího členského státu o neprodlené poskytnutí veškerých potřebných doplňujících informací o podmínkách, v jakých má být dotyčná osoba v tomto členském státě vězněna.
- 96 Předmětem této žádosti může být rovněž existence případných vnitrostátních či mezinárodních postupů nebo mechanismů kontroly vězeňských podmínek ve vystavujícím členském státě spojených například s prohlídkami ve vězeňských zařízeních, jež umožní posoudit aktuální stav vězeňských podmínek v těchto zařízeních.
- 97 V souladu s čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí může vykonávající justiční orgán stanovit lhůtu, ve které mají být doplňující informace vyžádané od vystavujícího justičního orgánu dodány. Tato lhůta může být přizpůsobena konkrétnímu případu, aby měl vystavující justiční orgán nezbytný čas ke shromáždění těchto informací, přičemž za tím účelem může v případě potřeby požádat o pomoc ústřední orgán nebo některý z ústředních orgánů vystavujícího členského státu ve smyslu článku 7 rámcového rozhodnutí. Podle čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí však musí tato lhůta brát v úvahu nutnost dodržet lhůty stanovené v článku 17 rámcového rozhodnutí. Vystavující justiční orgán má povinnost tyto informace vykonávajícímu justičnímu orgánu poskytnout.
- 98 Pokud vykonávající justiční orgán na základě informací poskytnutých podle čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí a jakýchkoli dalších informací, které má k dispozici, zjistí, že je v případě osoby, na niž byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, dáno skutečně nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení, tak jak je uvedeno v bodě 94 tohoto rozsudku, výkon tohoto zatýkácího rozkazu musí být odložen, nelze jej však zastavit (obdobně viz rozsudek Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 38).
- 99 Rozhodne-li tento orgán o takovém odkladu, vykonávající členský stát o tom informuje Eurojust v souladu s čl. 17 odst. 7 rámcového rozhodnutí s uvedením důvodů prodlení. Podle tohoto ustanovení platí, že členský stát, který má opakovaně zkušenosti s prodlením při výkonu evropského zatýkácího rozkazu ze strany jiného členského státu z důvodů uvedených v předchozím bodě, kromě toho informuje o této skutečnosti Radu, aby se mohlo vyhodnotit provádění rámcového rozhodnutí na úrovni členských států.
- 100 V souladu s článkem 6 Listiny dále může vykonávající justiční orgán rozhodnout, že se dotyčná osoba ponechává ve vazbě, pouze pokud řízení o výkonu evropského zatýkácího rozkazu bylo vedeno s dostatečnou péčí, a délka vazby tudíž není nepřiměřená (v tomto smyslu viz rozsudek Lanigan,

C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, body 58 až 60). U osob, na něž byl vydán evropský zatýkací rozkaz za účelem jejich trestního stíhání, musí tento orgán náležitě zohlednit zásadu presumpce nevinny zaručenou článkem 48 Listiny.

- 101 V tomto ohledu musí vykonávající justiční orgán respektovat požadavek na proporcionalitu stanovený v čl. 52 odst. 1 Listiny v případě omezení jakéhokoli práva či jakékoli svobody uznaných Listinou. Vydáním evropského zatýkacího rozkazu totiž nemůže být odůvodňováno ponechání dotyčné osoby ve vazbě bez časového omezení.
- 102 V každém případě pokud vykonávající justiční orgán dospěje na základě zkoumání uvedeného v bodech 100 až 101 tohoto rozsudku k závěru, že je povinen vyžádanou osobu z vazby propustit, musí v souladu s článkem 12 a čl. 17 odst. 5 rámcového rozhodnutí učinit spolu s předběžným propuštěním této osoby veškerá opatření nezbytná k tomu, aby tato osoba nemohla uprchnout, a zajistit, aby materiální podmínky pro její účinné předání zůstaly splněny, dokud nebude přijato pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu (viz rozsudek Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 61).
- 103 Povedou-li informace, které vykonávající justiční orgán obdrží od vystavujícího justičního orgánu, k vyloučení existence skutečného nebezpečí, že by dotyčná osoba byla ve vystavujícím členském státě podrobena nelidskému či ponižujícímu zacházení, musí vykonávající justiční orgán rozhodnout o výkonu evropského zatýkacího rozkazu ve lhůtách stanovených rámcovým rozhodnutím, čímž není dotčena možnost dotyčné osoby využít po svém předání opravné prostředky podle právního řádu vystavujícího členského státu, které jí umožní případně napadnout legalitu podmínek, v jakých bude v tomto členském státě vězněna (v tomto smyslu viz rozsudek F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 50).
- 104 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že je třeba na položené otázky odpovědět tak, že čl. 1 odst. 3, článek 5 a čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí musí být vykládány v tom smyslu, že má-li vykonávající justiční orgán k dispozici objektivní, spolehlivé, přesné a řádně aktualizované údaje ohledně vězeňských podmínek ve vystavujícím členském státě svědčící o existenci systémových či celoplošných nedostatků nebo nedostatků týkajících se určitých skupin osob nebo určitých vězeňských zařízení, musí konkrétním a přesným způsobem ověřit, zda jsou dány vážné a prokazatelné důvody se domnívat, že osoba, na niž je vydán evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody, bude v důsledku podmínek, v jakých má být v tomto členském státě vězněna, vystavena v případě svého předání do uvedeného členského státu skutečnému nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny. Za tím účelem musí požádat o poskytnutí doplňujících informací vystavující justiční orgán, který poté, co v případě potřeby požádal o pomoc ústřední orgán nebo některý z ústředních orgánů vystavujícího členského státu ve smyslu článku 7 rámcového rozhodnutí, musí tyto informace poskytnout ve lhůtě stanovené v takové žádosti. Vykonávající justiční orgán musí své rozhodnutí o předání dotyčné osoby odložit až do doby, kdy obdrží doplňující informace, které mu umožní existenci takového nebezpečí vyloučit. Nelze-li existenci tohoto nebezpečí vyloučit v přiměřené lhůtě, musí tento orgán rozhodnout, zda je namístě postup předání ukončit.

K nákladům řízení

- 105 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původních řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 1 odst. 3, článek 5 a čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, musí být vykládány v tom smyslu, že má-li vykonávající justiční orgán k dispozici objektivní, spolehlivé, přesné a řádně aktualizované údaje ohledně vězeňských podmínek ve vystavujícím členském státě svědčící o existenci systémových či celoplošných nedostatků nebo nedostatků týkajících se určitých skupin osob nebo určitých vězeňských zařízení, musí konkrétním a přesným způsobem ověřit, zda jsou dány vážné a prokazatelné důvody se domnívat, že osoba, na niž je vydán evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody, bude v důsledku podmínek, v jakých má být v tomto členském státě vězněna, vystavena v případě svého předání do uvedeného členského státu skutečnému nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny. Za tím účelem musí požádat o poskytnutí doplňujících informací vystavující justiční orgán, který poté, co v případě potřeby požádal o pomoc ústřední orgán nebo některý z ústředních orgánů vystavujícího členského státu ve smyslu článku 7 uvedeného rámcového rozhodnutí, musí tyto informace poskytnout ve lhůtě stanovené v takové žádosti. Vykonávající justiční orgán musí své rozhodnutí o předání dotyčné osoby odložit až do doby, kdy obdrží doplňující informace, které mu umožní existenci takového nebezpečí vyloučit. Nelze-li existenci tohoto nebezpečí vyloučit v přiměřené lhůtě, musí tento orgán rozhodnout, zda je namíste postup předání ukončit.

Podpisy.